

ΜΙΣΕΛ ΜΠΥΣΣΙ

Η νέα Βαβέλ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

ΜΙΣΕΛ ΜΠΥΣΣΙ

Η νέα Βαβέλ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 616

Μισέλ Μπουσί, *Η Νέα Βαβέλ*

Michel Bussi, *Nouvelle Babel*

Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Βάλια Μπράβου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2024

Copyright© Michel Bussi et Presses de la Cité, 2022

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις Les Presses de la Cité,

Παρίσι 2022

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,

Ιούλιος 2024

KET E227 ΚΕΠ 451/24

ISBN 978-960-16-7318-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Αφιερωμένο σε όλη τη Γη

Κάθε τόπος είναι κι ένας Ιανός, πολύτιμος και επικίνδυνος. Χωρίς ορόσημα, αγκυροβόλια, προσβάσεις, κινδυνεύει να χάσει την ταυτότητά του· κι αυτή η ταυτότητα είναι τα πρόβατα, οι προφήτες, οι δημαγωγοί κι οι τυχοδιώκτες του. Από την άλλη, η προσκόλληση στις ρίζες και στο πάτριο έδαφος, σε σημείο η ύπαρξη να περιορίζεται αποκλειστικά από και μέσα σε μια συγκεκριμένη περιοχή, που παραμένει ανέγγιχτη από κάθε είδους εισβολή, προκαλεί μίσση και εμφύλιους πολέμους. Το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, και πάντα ανησυχητικό.

Ροζέ Μπρυνέ, Νέοι κόσμοι,
Παγκόσμια Γεωγραφία, 1990

Σημείωμα του συγγραφέα

Όσο παράξενοι, αναπάντεχοι ή τρομακτικοί κι αν είναι, όλοι ο τόποι που αναφέρονται σε τούτο το μυθιστόρημα υπάρχουν στ' αλήθεια. Προσπάθησα να τους περιγράψω όσο πιο πιστά μπορούσα.

Καλό ταξίδι! Για να τηλεμεταφερθείτε, αρκεί να γυρίσετε σελίδα...

ΜΕΡΟΣ Α΄
ΜΑΚΡΙΝΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

Μία μόνο Γη, ένας μόνο λαός, μία μόνο γλώσσα [...]

Άρθρο 1, Παγκόσμιο Σύνταγμα της 29ης Μαΐου 2058

Τεταμάνου, αρχιπέλαγος Τουαμότου, Πολυνησία

Όπως κάθε πρωί, ο Ρούπερτ Βελτ ατένιζε τη μεγάλη λευκή παραλία του Τεταμάνου. Ακόμα κι αν η τηλεμεταφορά δεν είχε εφευρεθεί, τίποτα δε θα άλλαζε, θα μπορούσε να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του εδώ, σε τούτη την ατόλη των Τουαμότου, που ήταν ηλιόλουστη όλο τον χρόνο και μακριά από οποιαδήποτε κατοικημένη στεριά.

Έκανε μερικά βήματα στην άμμο και φώναξε τον σκύλο του. Το γερμανικό λυκόσκυλο έτρεχε εκατό μέτρα μπροστά του, σπρώχνοντας παιχνιδιάρικα με την άκρη της μουσούδας τις καρύδες που είχαν πέσει από τους φοίνικες.

«Ρολφ!»

Κοντοστάθηκε για να χαζέψει τις απίστευτες τирκουάζ αποχρώσεις της λιμνοθάλασσας. Πουθενά αλλού στη Γη δεν υπήρχε γαλάζιο τόσο καθαρό. *Παράδεισος*, σκεφτόταν ο Ρούπερτ, ζω στον παράδεισο! Κι όμως, αυτή η αναθεματισμένη τηλεμεταφορά φαινόταν πως δεν ακούσει! Η Μίννα επέμενε πως έπρεπε να βγαίνουν τουλάχιστον μια φορά τη μέρα. Δεν είχε σημασία πού θα πήγαιναν, αρκεί να έπαιρναν κάπου αλλού τον αέρα τους. «*Μισή ωρίτσα, Ρούπυ*» ικέτευε η γυναίκα του «*λίγα λεπτάκια μόνο, γλυκέ μου, ίσα ίσα για*

να θαυμάσουμε το ηλιοβασίλεμα στην άλλη άκρη του κόσμου ή να πάρουμε οξυγόνο σε μια βουνοκορφή της Ασίας ή της Σιβηρίας. Μμμ, ναι...»

Ο Ρούπερτ κλότσησε μια καρύδα, κι ο Ρολφ έσπευσε να την αρπάξει και να του τη φέρει πίσω.

Μμμ, ναι... Τι περισσότερο μπορούσε να δει κανείς αλλού; Ο Ρούπερτ είχε χορτάσει από πικνίκ ψηλά στο Κιλιμάντζαρο, περιπάτους αστραπή στους δρόμους της Ρώμης, του Παρισιού ή του Τόκιο, πεζοπορίες στο Νεπάλ ή μπροστά στους καταρράκτες της Τανγκανίκα. Οπότε, για να μένει ήσυχος και να μην το κουνάει απ' την ατόλη του, είχε μια καλή δικαιολογία από δω κι εμπρός.

Τον Ρολφ!

Ο Ρούπερτ ανασήκωσε το πράσινο κασκέτο Privado Laguna που φορούσε στο κεφάλι και περιεργάστηκε αηδιασμένος τη γλοιώδη, μισοσαπισμένη καρύδα που ο Ρολφ είχε μόλις αφήσει στα πόδια του. Το λυκόσκυλό του είχε ήδη χάσει το ενδιαφέρον του γι' αυτήν και κοιτούσε επίμονα τη θάλασσα, με τεντωμένα τ' αυτιά, κουνώντας την ουρά του. Περίεργο! Ο Ρούπερτ ατένισε με τη σειρά του τον ορίζοντα, πέρα από το νότιο πέρασμα του Τουμακοχούα, προς τον Ειρηνικό. Τι μπορεί να είχε ανακαλύψει ο Ρολφ; Τι αξιοθέατο υπήρχε μέσα στο νερό; Τίποτα! Ήταν έξι το πρωί, και οι πάντες στην ατόλη κοιμούνταν.

Ο Ρούπερτ ανασήκωσε τους ώμους κι έδωσε άλλη μια κλοτσιά στη σάπια καρύδα. Ο Ρολφ δίστασε, κι έπειτα έτρεξε να πιάσει τον καρπό.

Ναι, συνέχισε να συλλογίζεται ο Ρούπερτ (του άρεσε να στέκει έτσι όρθιος μέσα στην άμμο, μόνος, και να σκέφτεται περί ανέμων και υδάτων), ο Ρολφ είναι μια καλή δικαιολογία για να γλιτώνω από τις τηλεμεταφορές ανά πεντάλεπτο σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Ο Ρολφ ζύγιζε πενήντα ένα κι-

λά: σωστό θηρίο, τα περισσότερα γερμανικά λυκόσκυλα δεν ξεπερνούσαν τα σαράντα. Ο Ρούπερτ τον τάζε σαν πασά για να γίνει τόσος. Και το κόλπο είχε πιάσει! Από τότε που ο Παγκόσμιος Οργανισμός Μετακινήσεων είχε προσθέσει το περίφημο άρθρο 19 του Συντάγματος του 2058, απαγορευόταν να τηλεμεταφέρεται κάποιος με μια αποσκευή πάνω από πενήντα κιλά, είτε βαλίτσα ήταν αυτή είτε ζώο συνοδείας. Ο Ρούπερτ ήταν λοιπόν αναγκασμένος να παραμένει στο νησάκι του Τεταμάνου, χωρίς καμία πρόθεση να κάνει δίαιτα στον Ρολφ, πόσο μάλλον να τον εμπιστευτεί σε κάποιον γείτονα. Ως αποτέλεσμα, η Μίννα άρχισε να τριγουρίζει στον κόσμο μονάχη ή με τις φίλες της, ακόμα και κάθε δεκαπέντε δευτερόλεπτα αν της κάπνιζε, κι έτσι όλα ήταν τέλεια.

Εκείνος περίμενε τον Στέφαν, τον Χανς, τον Τζόζεφ και τον Μίκα, για να πάνε να κουβεντιάσουν στην παραλία και να κοιμηθούν στον ήλιο. Σαν τα καβούρια. Είχαν πληρώσει μια αληθινή περιουσία για το δικαίωμα ιδιωτικοποίησης αυτού του μικρού νησιού, με σκοπό να το εκμεταλλευτούν. Ήταν πέντε ζευγάρια που είχαν αγοράσει αυτή την ατόλη ως κοινή ιδιοκτησία, όλοι συνταξιούχοι, όλοι γερμανικής καταγωγής, χωρίς παιδιά, μόνο με έναν σκύλο και μια γάτα, όλοι έχοντας θησαυρίσει από την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος και τη διανομή του σε κάθε γωνιά του πλανήτη, όλοι πρόθυμοι να εφαρμόσουν τον δρακόντειο κανονισμό των ιδιωτικών ατολών των Τουαμότου, είτε βρίσκονταν στη Ρανγκιρόα είτε στην Ανάα είτε στη Ματάιβα: αυστηρός περιορισμός αριθμού προσκεκλημένων, απαγόρευση παραχώρησης του TPC σε αγνώστους, παρουσία ενός φύλακα για την επιτήρηση των ορίων του ιδιωτικού χώρου, στ' ανοιχτά του κοραλλιογενούς υφάλου.

Ενστικτωδώς, ο συνταξιούχος αναζήτησε με το βλέμμα

αυτά τα αόρατα όρια, καταμεσής στον ωκεανό, πέρα από τις τελευταίες γλώσσες άμμου και τους κοκοφοίνικες, που τέντωναν τον λαιμό τους, για να βρέξουν θαρρείς τα φοινικόκλαδά τους. Τώρα που το σκεφτόταν, πού ήταν αυτός ο άχρηστος φύλακας; Υποτίθεται πως έπρεπε να ξυπνάει πρώτος, να κάνει τον γύρο του νησιού με το που ξεμυτούσε ο ήλιος, να καθαρίζει την παραλία. Μπροστά του, ο Ρολφ άφησε να πέσει απ' τα σαγόνια του η καρύδα και τέντωσε για άλλη μια φορά τ' αυτιά του προς τη θάλασσα. Σε επιφυλακή.

Ο Ρούπερτ ακολούθησε το βλέμμα του σκύλου του, προβληματισμένος από μια ανεξήγητη αίσθηση κινδύνου. Κάτω απ' το γείσο του κασκέτου του, εστίασε την προσοχή του σ' ένα μακρινό σημείο, πέρα στον ορίζοντα. Και τότε το είδε, καθαρά.

Ένα πανί.

Ένα λευκό πανί.

Αδύνατον!

Βέβαια πού και πού μερικοί τρελοί τηλεμεταφέρονταν στη θάλασσα μ' ένα σερφ ή με μια ιστιοσανίδα και γλιστρούσαν ως τα υδάτινα όρια του ιδιωτικού τους χώρου. Γι' αυτό πληρωνόταν ο Φίσερ, αυτός ο άχρηστος φύλακας: για να επιτηρεί. Γενικά, αυτοί οι λάτρεις των δυνατών συγκινήσεων διασκέδαζαν ισορροπώντας πάνω στο νερό για μερικά μέτρα εκμεταλλευόμενοι ένα κύμα, κι έπειτα έσπευδαν να τηλεμεταφερθούν κάπου αλλού.

Όμως κανείς πια δε χρησιμοποιούσε... ιστιοφόρο!

Το λευκό πανί μεγάλωνε ωστόσο, πλησίαζε. Κάποιος χρησιμοποιούσε αυτό το σκάφος ως... μέσο μεταφοράς.

Γελούο!

«Έλα, Ρολφ».

Το λυκόσκυλο παράτησε απρόθυμα τη γεμάτη βαθουλώματα καρύδα του. Ο Ρούπερτ είχε πάρει την απόφασή του,

θα πήγαινε να κάνει τον γύρο της ατόλης, πράγμα που δε θα του έπαιρνε πάνω από είκοσι λεπτά, θα έβρισκε τον Φίσερ να κοιμάται κάτω από μια φοινικιά, θα τον σκουντούσε και θα τον πρόσταζε να τηλεμεταφερθεί μ' ένα φουσκωτό κάτω από πενήντα κιλά, για ν' ασχοληθεί μ' αυτό το παράξενο σκάφος που είχε βγει μέσα από τα βάθη των αιώνων.

Ίσως όχι κι από τα βάθη των αιώνων, διόρθωσε τον εαυτό του νοερά. Ήταν υπερβολή αυτό. Πριν από την τηλεμεταφορά (ο Ρούπερτ διατηρούσε μία μακρινή μόνο ανάμνηση από εκείνη την εποχή, μιας και δεν είχαν περάσει πάνω από έντεκα χρόνια από τότε που είχε ολοκληρωθεί ο έλεγχος των πρώτων ανθρώπινων τηλεμεταφορών), οι άνθρωποι ταξίδευαν ακόμη με πλοίο, με αυτοκίνητο, με ποδήλατο ή με τα πόδια, κι έβγαζαν βόλτα τον σκύλο τους κάνοντας τον γύρο της γειτονιάς, ακριβώς όπως εκείνος σήμερα στο νησί του. Όταν ο Ρολφ ήταν μικρός, ζύγιζε λιγότερο από σαράντα κιλά κι αυτός ο αναθεματισμένος νόμος δεν υπήρχε, ο Ρούπερτ είχε παίξει με τον σκύλο του σε εκατοντάδες διαφορετικές παραλίες, παντού στον κόσμο, πετώντας καρύδες στα κύματα, ενώ η Μίννα έκανε ηλιοθεραπεία. Τελικά κατάλαβε πως ο Ρολφ δεν είχε καμία σκασίλα για το αν θα έτρεχε στην παραλία της Κοπακαμπάνα ή της Μπόρα-Μπόρα, δεν έβρισκε καμία διαφορά ανάμεσα στην άμμο του Μαυρικίου και την άμμο της Χονολουλού... ούτε κι ο ίδιος ο Ρούπερτ άλλωστε!

Το λευκό πανί πλησίαζε. Κατευθείαν προς το μέρος του. Το ανοιχτόχρωμο τρίγωνο ξεχώριζε πάνω στον πορτοκαλή ουρανό του πρωινού.

Κι αυτός ο ακαμάτης ο Φίσερ, άφαντος.

Ας είναι, σκέφτηκε ο Ρούπερτ και κοντοστάθηκε. Έβγαλε από την τσέπη του τα γυαλιά ηλίου και ρύθμισε το ζουμ στο μάξιμουμ. Η μεγέθυνση ήταν τόσο δυνατή, που λίγο έλειψε

να χάσει την ισορροπία του. Ακόμα μία από εκείνες τις εφευρέσεις που σου έδιναν στα νεύρα και σε ζάλιζαν. Είχε κανένα νόημα να φοράει κανείς γυαλιά για να μπορεί να βλέπει χιλιόμετρα μακριά; Μ' αυτό το κόλπο, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν πρόσεχαν ούτε καν αυτό που βρισκόταν κάτω απ' τη μύτη τους.

Ο Ρούπερτ έμεινε εμβρόντητος.

Ήταν όντως ένα ιστιοφόρο!

Το σκάφος διακρινόταν τέλεια, ως τις παραμικρές του λεπτομέρειες... όπως κι αυτός που ήταν στο πηδάλιο. Ένας άντρας ξανθός, με κοντά μαλλιά, άσπρο δέρμα, γύρω στα σαράντα.

Ένας ναυτικός!

Ήταν δυνατό να υπήρχαν ακόμη ναυτικοί; Πέρα από εκείνους στα βιβλία ή στις παλιές ταινίες με πειρατές; Ο Ρούπερτ εξέτασε με ακόμα μεγαλύτερη προσοχή το σκάφος. Ο ξανθός τύπος το οδηγούσε με φαινομενική άνεση, περιστρέφοντας ένα είδος μεγάλου πηδαλίου, ωστόσο εκείνο που συγκλόνισε τον συνταξιούχο ήταν τα αντικείμενα που βρισκόταν μπροστά στα πόδια του.

Όπλα!

Ο Ρούπερτ δεν ονειρευόταν, αυτός ο ναυτικός που είχε ξεπροβάλει απ' το πουθενά μετέφερε όπλα! Και όχι μαχαίρια και πιστολάκια, αλλά τουφέκια, μακριά, χοντρόκαννα, απ' αυτά που έχουν μόνο οι στρατιωτικοί, σιδερικά που θα πρέπει να ζυγίζουν πάνω από πενήντα κιλά, πράγμα που εξηγούσε ίσως για ποιον λόγο αυτός ο τύπος ταξίδευε με τον παλιό τρόπο αντί να τηλεμεταφέρεται.

Μα τους χίλιους κομήτες, ποιος ήταν αυτός ο άντρας; Κάποιος αστυνομικός; Και πού μπορεί να βρισκόταν αυτός ο ανεκδιήγητος Γιούστους Φίσερ; Ήταν ο μόνος οπλισμένος άντρας στο Τεταμάνου.

«Τρέξε, Ρολφ».

Ο Ρούπερτ απενεργοποίησε το ζουμ από τα γυαλιά του και τάχυνε το βήμα του. Δε θα καθόταν να περιμένει αυτόν τον τύπο να βγει στη στεριά. Έπρεπε να ξυπνήσει τη Μίννα, έπειτα τον Στέφαν και τον Χανς, και μετά όλους τους άλλους. Για μια στιγμή, κάποιες χαζές εικόνες από παλιές ταινίες με πειρατές που έρχονταν να κουρσέψουν απομονωμένα νησιά πέρασαν απ' το μυαλό του. Τις έδιωξε αμέσως, μιας και ούτε ο ξανθός είχε ξύλινο πόδι ούτε σημαία με νεκροκεφαλή είδε ν' ανεμίζει στο ιστίο, και πάνω απ' όλα κανένας θησαυρός δεν ήταν θαμμένος στο Τεταμάνου, εκτός από δέκα συνταξιούχους που δεν ενοχλούσαν κανέναν και το μόνο που ζητούσαν ως αντάλλαγμα ήταν να μην έρθει κανείς να τους ενοχλήσει.

Στο σπίτι τους.

Τα έβαζε με τον εαυτό του που είχε ξεχάσει το TPC του στο κομοδίνο. Θα μπορούσε να τηλεμεταφερθεί αμέσως στη Μίννα, θα ήταν τόσο απλούστερο από το να περπατάει σε τούτη την άμμο, βουλιάζοντας μέσα της με κάθε δρασκειλιά. *Μη στραφείς πίσω σου!* πίεσε τον εαυτό του να σκεφτεί ο Ρούπερτ, ακριβώς τη στιγμή που, άθελά του, έστρεψε τους ώμους, τον λαιμό και το κεφάλι, κι έκανε πάλι ζουμ, πιέζοντας τα γυαλιά του.

Για όνομα του Θεού!

Ο ξανθός ναυτικός φορούσε κι εκείνος γυαλιά. Κάτι γυαλιά στρογγυλά και μαύρα. Και τον κοιτούσε! Βρισκόταν ακόμη ένα χιλιόμετρο μακριά από την ακτή, ωστόσο σίγουρα τον παρατηρούσε, όπως κι ο Ρούπερτ παρατηρούσε εκείνον.

Putamundo!

Ο Ρούπερτ επιτάχυνε όσο μπορούσε, μιας και είχε χρόνια να τρέξει. Εδώ και καιρό δεν ασχολιόταν με κανένα σπορ, πέρα από τον γύρο του νησιού που έκανε με το πάσο του,

μαζί με τον Ρολφ. Ο Ρούπερτ δεν ήταν παχύσαρκος, απλώς υπέρβαρος, όπως το εκατό τοις εκατό των κατοίκων στις ατόλες, που τηλεμεταφέρονταν ακόμα και για ν' αγοράσουν ψωμί, να πάνε από το κρεβάτι τους μέχρι το μπαλκόνι κάποιου μπαρ ή να καθίσουν στις κερκίδες ενός σταδίου.

«Κούνα τη χοντροκωλάρα σου, Ρούπυ» ψιθύρισε ασθμαίνοντας ο συνταξιούχος, για να πάρει κουράγιο. «Με το που θα βρεθείς πίσω από τις φοινικιές, αυτός ο καριόλης δε θα μπορεί πια να σε κατασκοπεύσει! Θα οργανωθούμε και θα τον περιμένουμε, αυτόν τον Μπάσταρδο Seemann*».

Ως εκ θαύματος, το κορμί του ανταποκρινόταν, δονούνταν, έτριζε, αλλά τον βοηθούσε. Τα πόδια του τον στήριζαν γερά ενώ έτρεχε, σηκώνοντας ένα σύννεφο άμμου, που χόρευε βαλς γύρω του, και θα 'λεγε κανείς πως οι κοιμισμένοι μύες του είχαν ξυπνήσει όλοι μαζί ταυτόχρονα, απόλυτα ξεκούραστοι και σε φόρμα καλύτερη από ποτέ.

Ο Ρολφ νόμισε πως ο Ρούπερτ έπαιζε, όπως τον παλιό καιρό, τον καιρό που πήγαιναν κι έτρεχαν στις παραλίες όλων των ηπειρών. Πείστηκε όταν ο Ρούπερτ κλότσησε κατά λάθος μια καρύδα και κόντεψε να πέσει, μα συνέχισε να τρέχει, σχεδόν δίχως να επιβραδύνει τον ρυθμό του. Ο Ρολφ άλλαξε κατεύθυνση και όρμησε να πιάσει στον αέρα τον μαύρο καρπό που στροβιλιζόταν. Τον άρπαξε κι ύστερα έγειρε λοξά την κοιλιά του στην άμμο για να τον φέρει πίσω.

Ο σάπιος καρπός, καθώς τον έσφιγγε γερά στα δόντια του, έσκασε, κι από μέσα βγήκε ένας πολτός λευκός και πρασινωπός, τον οποίο ο Ρολφ, αιφνιδιασμένος, έφτυσε μακριά.

Δεν ακουγόταν κανένας άλλος θόρυβος, πέρα από τον παφλασμό των κυμάτων.

* Ναυτικός, ναύτης (γερμανικά στο κείμενο). [Σ.τ.Μ.]

Ο Ρολφ αρκέστηκε στο να κατεβάσει τ' αυτιά, απογοητευμένος που είχε διαλύσει το παιχνίδι του.

Ακολούθησε με το βλέμμα, για ένα κλάσμα δευτερολέπτου, την κίνηση του παράξενου πράσινου πολτού, που είχε το ίδιο χρώμα με τους φοίνικες όπου ο Ρούπερτ είχε σχεδόν φτάσει, αλλά λίγο πιο σκούρο από το κασκέτο που χόρευε ψηλά στο κεφάλι του αφεντικού του.

Την επόμενη στιγμή, εξίσου αιφνίδια με την καρύδα μέσα στο στόμα του, είδε να εκρήγνυται και το κρανίο του Ρούπερτ.

Λιμάνι του Χονγκ Κονγκ

«Τι γιορτάζουμε φέτος, παιδιά;»

Μπροστά στην Κλεό, είκοσι έξι παιδικά χέρια σηκώθηκαν ψηλά. Η δασκάλα δίστασε να διαλέξει ένα από τα υψωμένα δάχτυλα.

«Πες μας, Κέννου».

«Την εκατονταετηρίδα της τηλεμεταφοράς, κυρία!»

«Σωστά, Κέννου. Πολύ σωστά».

Η Κλεό είχε διαλέξει επίτηδες τον Κέννου, έναν από τους πιο άτακτους μαθητές της, για να δώσει αυτή την απάντηση που κανένα από τα είκοσι έξι παιδιά, από τα εννιά τους κιόλας χρόνια, δε γινόταν ν' αγνοεί. Τους μιλούσε στην τάξη, κάθε πρωί, εδώ και μια βδομάδα, για την εκατονταετηρίδα! Είχε ετοιμάσει με φροντίδα τη σχολική έξοδο. Απέφυγε όσο μπορούσε, αντίθετα από τις περισσότερες δασκάλες, να περνάει την ώρα της κάνοντας περιπάτους με την τάξη της σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Την ενδιέφερε να μάθει στα παιδιά να κάθονται σε μια καρέκλα, να μένουν συγκεντρωμένα για μία ώρα σ' ένα μάθημα γραμματικής, και να τους δώσει να καταλάβουν πως μια ομαδική έξοδος είναι ένα γεγονός εξαιρετικό, καλά προετοιμασμέ-

νο, ενσωματωμένο σ' ένα εκτενές και ομαλό παιδαγωγικό πρόγραμμα.

Κι αυτό είχε αποτέλεσμα! Ακόμα κι ο Κέννου, που ήταν πιο αεικίνητος κι από κολιμπρί, είχε καταλάβει! Αντίθετα, η Κλεό δυσκολευόταν να αποδεχτεί ότι την αποκαλούσε κυρία. *Κλεό, Κέννου, φώναζέ με Κλεό, ή έστω δεσποινίδα.*

Ορισμένοι μαθητές εξακολουθούσαν να έχουν σηκωμένο το χέρι τους, ενώ άλλοι περίμεναν την επόμενη ερώτηση.

«Εξαιρετική απάντηση» επέμεινε η Κλεό, χαμογελώντας στον Κέννου. «Η πρώτη τηλεμεταφορά στην ιστορία, που τότε την αποκαλούσαν με το πλήρες της όνομα, *κβαντική τηλεμεταφορά*, πραγματοποιήθηκε πριν από εκατό χρόνια, το 1997, στο Ίνσμπρουκ, από τον καθηγητή Άντον Τσάιλινγκερ, ο οποίος κατόρθωσε να τηλεμεταφέρει σε απόσταση μερικών εκατοστών σωματίδια φωτός, που ονομάζονται φωτόνια».

Το επίτευγμα δε φάνηκε να εντυπωσιάζει ιδιαίτερα τους μαθητές.

«Και τώρα, παιδιά» συνέχισε η Κλεό «ποιος μπορεί να μας πει πού βρισκόμαστε;»

Τα παιδιά βάλθηκαν να κοιτάζουν προς κάθε κατεύθυνση, να στριφογυρίζουν στη θέση τους, να στρίβουν δεξιά αριστερά τον λαιμό τους. Δεν έβλεπαν τίποτε άλλο από μια γιγαντιαία αίθουσα που θα μπορούσε να συγκεντρώσει χιλιάδες άτομα. Μια αχανή αποθήκη από τούβλα και σίδερο. Άδεια. Ψυχρή.

«E...»

Όλα τα παιδιά κατέβασαν το χέρι τους, ούτε ένα δεν τόλμησε ν' απαντήσει. Η Κλεό στραβομουτσούνιασε. Είχε προσπαθήσει κάμποσες φορές να τους δώσει να καταλάβουν, με διάφορα βοηθητικά διαγράμματα, τι ήταν ένα *hub*. Τίποτα δεν είχαν συγκρατήσει! Οι έννοιες της θέσης μέσα στον χώ-

ρο, του γεωγραφικού πλάτους, του γεωγραφικού μήκους, του κέντρου, της περιφέρειας, ήταν ένα από τα δυσκολότερα μαθήματα για τους μαθητές της, ένα είδος μαθηματικής αφαίρεσης: για εκείνα δεν υπήρχαν παρά τόποι, χωρίς καμία σχέση αναμεταξύ τους. Τόποι που κατατάσσονταν σε δύο και μόνο κατηγορίες: «σπίτι μου» και «αλλού». Εδώ, μέσα σε τούτη την αποθήκη, ήταν το «αλλού». Αλλού και χάλια!

«Βρισκόμαστε στο Χονγκ Κονγκ, παιδιά» εξήγησε υπομονετικά η Κλεό «στα νότια της Κίνας. Πρόκειται για ένα από τα μεγαλύτερα hubs του κόσμου, που κατασκευάστηκε στις αρχές της δεκαετίας του 2040, όταν άρχισαν να τηλεμεταφέρονται πιο ογκώδη αντικείμενα».

Η Κλεό έδειξε με το δάχτυλο κάποια ιδεογράμματα ζωγραφισμένα στους τοίχους, που αν και μισοσβησμένα μπορούσες να μαντέψεις το σχήμα τους. Οι μαθητές γούρλωσαν τα μάτια, εντυπωσιασμένοι από αυτά τα παράξενα σύμβολα.

«Είναι δείγματα από το παλιό κινέζικο αλφάβητο» εξήγησε η δασκάλα «ένα αλφάβητο που μόνο οι Κινέζοι μπορούσαν να διαβάσουν».

Συνειδητοποίησε πως αυτή η απλή εξήγηση ήταν υπερβολικά αφηρημένη: κανένα εννιάχρονο παιδί δεν μπορούσε να φανταστεί πως εδώ και λιγότερο από έναν αιώνα τα ανθρώπινα όντα μιλούσαν και έγραφαν σε διαφορετικές γλώσσες, δίχως να καταλαβαίνονται μεταξύ τους. Μην τα ανακατεύεις όλα μαζί, σκέφτηκε η Κλεό. Προσπάθησε να εστιάσει στον πρώτο σταθμό της σχολικής της εξόδου: να θυμηθούν τα παιδιά αυτή τη σύντομη παρένθεση στην ιστορία του κόσμου, τα hubs, που είχαν μάλιστα ξεχαστεί από έναν μεγάλο αριθμό ενηλίκων.

Έκανε νόημα στους μαθητές να μαζευτούν γύρω της.

«Λοιπόν, παιδιά, χρειάστηκαν πολλά χρόνια για να περάσουμε από την πρώτη τηλεμεταφορά αόρατων σωματι-

δίων φωτός, που έγινε πριν από έναν αιώνα, ως την τηλεμεταφορά ογκωδέστερων αντικειμένων. Τα πρώτα επιτυχημένα πειράματα χρονολογούνται από τη δεκαετία του 2030· για να σας δώσω μια εικόνα, περίπου από την εποχή που οι παππούδες σας είχαν τη δική σας ηλικία. Η πρόοδος αυτή τη φορά ήταν ραγδαία. Σε λιγότερο από δέκα χρόνια, περάσαμε από την τηλεμεταφορά μικρών αντικειμένων, κερμάτων, στιλό, βιβλίων, στην τηλεμεταφορά πολύ ογκωδέστερων, όπως είναι τα τραπέζια, τα κρεβάτια, οι καταψύκτες, σε αποστάσεις ολοένα πιο μεγάλες. Αυτό δεν άλλαζε τίποτα στην τεχνική της κβαντικής τηλεμεταφοράς, απλά απαιτούσε πολύ περισσότερη ενέργεια. Το σημαντικό όμως που πρέπει να καταλάβετε είναι πως, από τη στιγμή που έγινε αξιόπιστη, η κβαντική τηλεμεταφορά αντικατέστησε όλα τα άλλα μέσα που διαθέταμε παλιά για να μεταφέρουμε τα αντικείμενα από το ένα μέρος του κόσμου στο άλλο: τα φορητά, τα αεροπλάνα και πάνω απ' όλα τα πλοία. Ξέρετε όλοι τι είναι το πλοίο;»

Τα παιδιά τη διαβεβαίωσαν κουνώντας καταφατικά το κεφάλι, όμως η Κλεό δεν ήταν βέβαιη πως γνώριζαν όλοι με τι έμοιαζε μια φορηγίδα, ένα υπερωκεάνιο ή ένα ιστιοφόρο. Η έννοια «πλοίο» συνοψιζόταν για τα περισσότερα από αυτά σ' ένα αντικείμενο που πλέει στο νερό.

«Προτού εφευρεθεί η τηλεμεταφορά» προσπάθησε να διευκρινίσει η Κλεό «μεταφέρονταν όλα όσα είχαμε ανάγκη για να ζήσουμε, η τροφή, τα ρούχα, τα έπιπλα, τα παιχνίδια, μέσα σε μεγάλα κιβώτια, που φορτώνονταν πάνω σε πλοία, πολύ μεγάλα πλοία, τα οποία διέσχιζαν θάλασσες και ωκεανούς για να φτάσουν σε πόλεις που ονομάζονταν λιμάνια, και στη συνέχεια όλα αυτά διανέμονταν σε εργοστάσια, σε καταστήματα και σε ανθρώπους που κατοικούσαν τριγύρω. Καταλαβαίνετε;»

Λιγότερο από το ένα τρίτο των μαθητών την παρακολουθούσε. Τους άλλους τους είχε χάσει, και πρώτο απ' όλους τον Κέννυ. Είχαν αρχίσει να δείχνουν σημάδια εκνευρισμού και αφηρημάδας. Η Κλεό επέμεινε σθεναρά.

«Με την εφεύρεση της τηλεμεταφοράς, αυτά τα κιβώτια, που τα έλεγαν κοντέινερ, μπορούσαν να αποσταλούν κατευθείαν από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη, χωρίς να περάσουν από δρόμους, από τον αέρα ή απ' τη θάλασσα. Στέλλονταν για παράδειγμα από την Αμερική και επανεμφανίζονταν στην Ασία ή στην Αυστραλία. Όμως προσοχή, παιδιά, πρέπει να λάβετε υπόψη σας ότι εκείνη την εποχή τα μέσα τηλεμεταφοράς δεν ήταν τόσο μινιατούρες όσο τα σημερινά». Οι τελευταίοι μαθητές που πρόσεχαν έριξαν μια ματιά στο TPC που φορούσαν στον καρπό τους. «Τα κέντρα τηλεμεταφοράς καταλάμβαναν ένα ολόκληρο δωμάτιο, χρειάζονταν υπερβολική ενέργεια και πάνω απ' όλα είχαν ανάγκη από τεράστιες αποθήκες, για να παραλάβουν και να στείλουν αλλού εκατομμύρια κοντέινερ. Από το 2042 κι έπειτα, κατασκευάστηκαν καμιά εικοσαριά τέτοια μεγάλα κέντρα στον κόσμο, συνήθως στη θέση παλιών λιμανιών, όπως εδώ στο Χονγκ Κονγκ. Ονομάστηκαν *hubs*». Μόνο δύο μαθητές, οι πιο σοβαροί, η Σάρα κι η Ντοροτέ, σημείωσαν τη λέξη. «Οι πόλεις-λιμάνια ήταν ήδη τεράστιες πριν από την εφεύρεση της τηλεμεταφοράς, όμως συνέχισαν να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια γύρω από τα *hubs*, και μερικές έφτασαν να έχουν ως και εκατό εκατομμύρια κατοίκους. Χρειάστηκε να περιμένουμε ως τη δεκαετία του 2050, δηλαδή περίπου όταν γεννήθηκαν οι γονείς σας, για ν' αρχίσει να συρρικνώνεται η τηλεμεταφορά και να μπορέσουν να κατασκευαστούν *hubs* σε μικρότερες πόλεις».

Η Κλεό είχε χάσει σχεδόν ολόκληρη την τάξη της. Μόνο η Σάρα και η Ντοροτέ την άκουγαν ακόμη. Οι άλλοι έπαιζαν

στα χώματα, έτρεχαν από τον έναν τοίχο στον άλλο, κι όταν πια βρίσκονταν αρκετά μακριά, φώναζαν για να προκαλέσουν ηχώ μέσα στη γιγάντια άδεια αποθήκη. Η δασκάλα αναστέναξε. Πλέον (κι αυτό ήταν ένα από τα στοιχεία που προέκυπταν από τις αναφορές του Παγκόσμιου Οργανισμού Εκπαίδευσης), αν ένα παιδί έμενε πάνω από δέκα λεπτά σε ένα μέρος χωρίς να τηλεμεταφερθεί, ένιωθε πλήξη.

Η Κλεό επενέβη υψώνοντας τη φωνή της.

«Παιδιά! Παιδιά, κοιτάξτε γύρω σας! Παρατηρήστε το ύψος των τοίχων και φανταστείτε κιβώτια σε στοίβες πάνω από εκατό μέτρα ψηλές να εμφανίζονται και να εξαφανίζονται συνεχώς, όλη τη μέρα».

Τα παιδιά αδιαφορούσαν τελείως. Δεν τους έλεγαν τίποτα όλα αυτά. Ούτε και σ' εκείνη βέβαια, η Κλεό όφειλε να το παραδεχτεί. Δεν είχε γεννηθεί το 2050. Αυτές οι εικόνες παραλυμένων μεγαλουπόλεων, φορτηγών και οχημάτων γύρω από hubs, έτοιμα να διανείμουν καταναλωτικά αγαθά σε συνωστισμένα πλήθη ανθρώπων που κυκλοφορούσαν με υπόγεια τρένα, που έμεναν σε πύργους ψηλούς όσο οι στοίβες των κοντέινερ, ναι, όλες αυτές οι εικόνες αποκάλυψης φάνταζαν, τόσο σ' εκείνη όσο και στα παιδιά, σαν ένα είδος προϊστορίας μακρινής... και ανυπόφορης! Πώς μπορούσαν να ζουν έτσι οι άνθρωποι;

Μία δόνηση στον καρπό της την έβγαλε από τις σκέψεις της.
Ένα μήνυμα.

Χαμήλωσε μηχανικά το βλέμμα στο TPC της.

Ένα μήνυμα από τη μητέρα της!

Μόνο αυτή της έλειπε! Λες και δεν ήξερε ότι η κόρη της έκανε μάθημα εκείνη την ώρα! Η Κλεό προσπάθησε να κρύψει τον εκνευρισμό της, θα διάβαζε το μήνυμα μετά το σχολασμα. Αν το θυμόταν.

*

«Παιδιά, για μαζευτείτε».

Η Κλεό χτύπησε κάμποσες φορές τα χέρια της, ζητώντας τους να συμμαζευτούν, και πολύ σύντομα η ομάδα των είκοσι έξι μαθητών σχημάτισε υπάκουα έναν κύκλο γύρω της. Όλοι είχαν μαντέψει πως επιτέλους θα εγκατέλειπαν αυτή την αποθήκη που δεν είχε ούτε παράθυρα ούτε φως ούτε κανένα ενδιαφέρον.

«Και στη συνέχεια, μετά τα *hubs*, ποιος μπορεί να μου πει τι συνέβη;»

Αυτή τη φορά, σήκωσαν όλοι τα χέρια τους. Ακόμα και ο Κέννο.

«Ναι, Σάρα;...»

Η Κλεό είχε αποφασίσει ν' ανταμείψει τη μία από τις δύο μαθήτριες που την άκουγαν με προσοχή ως το τέλος της ομιλίας της. Ωστόσο, η καημένη η Σάρα δεν πρόλαβε να μιλήσει, γιατί μια δεκαριά συμμαθητές της φώναξαν την απάντηση, προτού καν ανοίξει το στόμα της.

«Η Γιούκι! Η Γιούκι!»

«Η Γιούκι, δεσποινίς» κατάφερε παρ' όλα αυτά να ξεστομίσει η Σάρα. «Η άσπρη ποντικίνα. Η Γιούκι ήταν το πρώτο ζώο που τηλεμεταφέρθηκε, στις 29 Σεπτεμβρίου του 2051».

Κάποιοι μαθητές το επιβεβαίωσαν, άλλοι ενθουσιάστηκαν, γνωρίζοντας όλοι αυτή την ιστορία, την είχαν δει στην τηλεόραση, την είχαν διαβάσει σε βιβλίο, είχαν κοιμηθεί με μια λούτρινη Γιούκι ή είχαν τυπωμένο το ροζ μουσούδι της στο μπλουζάκι τους. Η Γιούκι ήταν τόσο δημοφιλής όσο ο Μίκυ τον προηγούμενο αιώνα!

«Μπράβο, παιδιά, και τώρα μείνετε κοντά μου, για να ρυθμίσω τα TPC σας στον δεύτερο σταθμό της εξόδου μας. Ανοίξτε καλά τα μάτια σας, τηλεμεταφερόμαστε όλοι στο Μουσείο Κίνησης».